

ναντιότητα. Εἰς τὴν γλῶσσαν δὲ τῶν δευτέρων τούτων τῶν ὀλιγώτερον ἴσως πταιόντων, νομίζομεν ὅτι ἠσθάνθημεν πλησιάζουσιν καὶ τὴν τοῦ Σχεδιάσματος λέξιν· καὶ τὰ μὲν περὶ ὀρθότητα τχύτης δυνάμεθα ἴσως εἰς ὧν ἀνέγνωμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι ἤμισα πταιούσα ἀπαντᾷ· ζοῆν δ' ἄλλως ὁ λόγος ἐνέχει καὶ μετὰ νεανικοῦ κόσμου ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἐννοίαν σιγῶν σφριγᾷ μετ' αὐτῆς σφριγώσης, πρὸς ἀδυνατουσάν δὲ καὶ ἐκπίπτουσιν μαρξίνετα καὶ αὐτὸς, προσήκων οὕτω γιγνόμενος καὶ καλῶς, ἐνῶ τὰ πράγματα, ἅπερ περιβάλλει, κινδυνεύουσι νὰ ὤσι φύσει οἷα τὰ ἐν τοῖς λεξικοῖς ἢ ἐν τοῖς καταλόγοις.

Οὕτω λοιπὸν σὺν θεῷ φθάσκατες ἴσως μὲν ἐλλίπῳς ἀλλ' ὅμως φθάσκατες εἰς τι πέρας τοῦ λόγου δυνάμεθα ἀπαλλαττόμενοι αὐτοῦ νὰ συγχαρῶμεν εὐλικρινῶς τῷ συγγραφεῖ, εὐχόμενοι αὐτῷ μὲν τὴν ἐπὶ τὰ μείζω ἐπίδοσιν, τοῖς δ' ἄλλοις τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα φιλότιμον καὶ εὐτυχῆ ἀμιλλῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 2 Μαΐου 1867.

M.

ΣΚΗΝΑΙ
ΤΗΣ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.

(Ἰδε φυλλάδ. 411, σελ. 57.)

Ἡ Εὐσέβεια ἐδιοῖκει τῶν ὄντι πάντα τὰ τῆς οἰκίας. Ὅταν οἱ ὑπηρεταὶ ἐρχόμενοι εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ λάβωσι τὴν ὠρισμένην μερίδα τοῦ κρέατος καὶ τοῦ ὀρυζίου, ἐβλεπον μακρόθεν τὸ ὑψηλὸν καὶ ὀπωσοῦν κυρτὸν ἀνάστημα καὶ τὸ μελάγχρουν καὶ αὐστηρὸν πρόσωπόν τῆς, ἐτάχονον τὸ βῆμα μηχανικῶς· οὐδ' ἤστειεύοντο, ὡς συνείθιζον, μὲ τὴν μαύρην μαγείρισσαν, ἐπαινοῦντες τὴν κόμην καὶ τὸ λευκὸν δέρμα τῆς. Καὶ ἀστείότητες καὶ χειρονομίαι ἐξηφνίζοντο, καὶ ὅλοι ἐπροσπάθειον νὰ φύγωσι μίαν ὥρην προτότερα μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῆς ἀγρομῆτου γραιίας.

Αἱ ἡμέραι τῆς ἀφελούς καὶ μονοτόνου ζωῆς τῆς ἐρήμου παρέρχονται ταχέως. Δεκαπέντε ἔτη εἶχον παρέλθει, ἡ δὲ Εὐσπλαγχνία καὶ ἡ Λύπη ἦσαν αἱ ὠραιότεραι νέαι τοῦ τόπου· εἶχον κληρονομήσει τὴν κόμην κατ' τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς τῆς μητρός των, καθὼς καὶ τοὺς λοιποὺς χαρακτηριστοὺς τοὺς λευκοτάτους ὀδόντας καὶ τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου τὴν ἰδιάζουσιν εἰς τὰς εἰς Ἀνδαλουσίας· ἔφερον δὲ τὴν κεφαλὴν θαυμασίως καὶ ἦσαν ἐν γένει πλήρεις χάριτος καὶ κομψότητος. Εἶχον πνεῦμα γλυκὺ καὶ συμβιβαστικόν, ἀγάπην, ὑπομονὴν καὶ σέβης πρὸς τὸν

πατέρα των, καὶ ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ, τὴν βαθυτάτην ἐκείνην ὑποταγὴν εἰς τὰς ἄνωθεν ἀποφάσεις, τὴν ὁποίαν ὁ ἰσλαμισμὸς τῶν μαύρων ἐκληροδότησεν εἰς τὰς ἰσπανικὰς φυλάς. Αἱ ἀσχολίαι των ἦσαν αἱ τῶν πλουσίων δεσποινῶν τοῦ τόπου. Ὁ πατήρ των τὰς εἶχε διδάξει ὅτε ἦσαν παιδία νὰ γράφωσι καὶ ν' ἀριθμῶσιν, ἡ δὲ Εὐσέβεια, ἐκτὸς τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς προσευχῆς, ἔμαθεν εἰς αὐτὰς νὰ πλέκωσι τὰς ὠραιὰς *barbellas*, τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες τῶν ἀποικιῶν κατασκευάζουσι χάρις εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν μεγάλην ἐπιτηδειότητά των. Ἰπερηγάπων δὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰ πτηνά· ἔμπροσθεν τοῦ περσίου των κισθώτια ξύλινα καὶ πήλινα γάστραι περιείχον πολλῶν εἰδῶν φυτὰ, τὰ ὁποία ἐκαλλιέργουν τὰ δύο κοράσια· ῥόδα κόκκινα καὶ ἰάσμοι ἐπεριτυλίσσοντο εἰς τὰς στήλας τοῦ ἐξώστου. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἐμμανουήλ, ποτὲ δὲν ἐπέστρεφον ἀπὸ ἐκδρομῆν χωρὶς νὰ φέρωσι νέον φυτὸν ἢ αἰχμάλωτόν τινα μὲ στιλπνὰ πτερὰ, τὸν ὁποῖον ἐκλείον εὐθὺς εἰς τὸ καλάμιον κλωβίον, τὸ κατασκευασθὲν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων. Ἡμέραν τινὰ ἦλθον φέροντες δύο μικρὰς δορκάδας ἐχούσας μαύρους ὀφθαλμοὺς, μακρὰς βλεφαρίδας καὶ πόδας τόσον λεπτοὺς, ὥστε ἐφαίνοντο ἀνίκανοι νὰ βαστάσωσι τὸ βᾶρος τοῦ σώματός των. Εἶχον δὲ ἀφαιρέσει τὰ ὠραιὰ ταῦτα πλάσματὰ ἀπὸ τὴν μητέρα των πρὶν εἶτι ἀπογαλακτισθῶσιν. Ἡ Εὐσπλαγχνία καὶ ἡ Λύπη ἐδίδον γάλα καὶ ἄρτον εἰς αὐτὰ, ἕως ὅτου ἐμεγάλωσαν ἀρκετὰ καὶ ἠδύναντο νὰ τρέφονται μὲ χόρτα. Τὰ δύο ζῶα τὰς ὑπερηγάπων καὶ τὰς ἠκολούθουν πάντοτε ὡς κυνάρια. Δυσκόλως ποιητῆς ἢ ζωγράφος θὰ ἐφαντάζετο ὠραιότερον θέαμα ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφάς, ἐργαζομένας εἰς τὸν ἐξώστην περικυκλωμένον ἀπὸ ἄνθη καὶ περὰ τοὺς πόδας ἐχούσας τὰς δύο δορκάδας.

Ἐπειδὴ ἡ Εὐσπλαγχνία εἶχε γεννηθῆ πρὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς, τὴν ὠνόμαζον *la major* ἦτοι πρωτότοκον· ἦτο δὲ καὶ ὑψηλοτέρα· ἀνευ τῆς μικρᾶς ταύτης διαφορᾶς τοῦ ἀναστήματος, εἶχον κατὰ πάντα τὰ λοιπὰ ἐντελεστάτην ὁμοιότητα. Ἡ Εὐσπλαγχνία, ἔχουσα χαρακτηριστὴν δραστηριώτερον καὶ ἀποφασιστικώτερον, ἐδιοῖκει τὴν Λύπην, τῆς ὁποίας ἡ ὑπκοή ἦτο ἔμφυτος καὶ ἐγκάρδιος, καὶ τὴν διεύθυνε μετὰ πολλῆς γλυκύτητος καὶ χάριτος, ὥστε εἶχε κατακτήσει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν τῆς.

Ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ὑπῆγον εἰς τὸν χορὸν τοῦ διοικητοῦ ἐπροξένησαν μεγίστην ἐντύπωσιν, ἀν καὶ τὸ κάλλος δὲν εἶναι σπάνιον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἦσαν δὲ ὠραιόταται καὶ αἱ δύο, φέρουσαι ῥοδόχρουν ἐσθῆτα, ἰάσμοι καὶ ἔχουσαι τὴν κόμην στολισμένην μὲ τοὺς μαργαρίτας τῆς μητρός των. Μετὰ τὸν χορὸν πολλοὶ τὰς ἐξήτησαν εἰς γάμον· ἀλλ' ὁ δὲν Ἰστεβὰν ἀπέβλεπε πάσας τὰς προτάσεις προφα-

σιζόμενος τὴν νέαν ἡλικίαν των. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας ἤλθον εἰς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ Σάντα Ρόζα δύο νέοι, υἱοὶ φίλου τινὸς τοῦ δὸν Ἐστεβάν, ὠραιότατοι καὶ οἱ δύο, ὡς τουλάχιστον τὸ ἔκρινε καὶ ἡ Εὐσέβεια καὶ ὁ δὸν Ἐστεβάν, ὅστις ἦτο φιλοφρονέστικτος πρὸς αὐτούς. Αἱ δύο ἀδελφαὶ δὲν ἔστρεφον πολὺ τὴν προσοχὴν εἰς αὐτούς· ἀλλὰ τινὰ τῶν ἡμερῶν συνέβη τι τὸ ὁποῖον εἴλκυσε τὴν τῆς Εὐσπλαγγνίας, ὀξυδερκέστερον τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐχούσης τὸ βλέμμα.

Ὁ δὸν Ἐστεβάν συνωμίλει εἰς τὴν αὐλήν με τοὺς δύο ξένους περὶ ἐκδρομῆς τινος εἰς τὰ περίχωρα. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἐμμανουήλ ἠτοίμαζον τοὺς ἵππους τοὺς ὁποίους εἶχε χαρίσει εἰς αὐτούς ὁ δὸν Ἐστεβάν, ὅτε οὗτος στραφεὶς πρὸς αὐτούς εἶπεν·— Ἐτοιμάσατε ἄλογα διὰ τοὺς δύο κυρίους καὶ δι' ἐμέ.

Ὁ Ἰωσήφ ἐβρίψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα ζοφερὸν καὶ ὑπερήφανον, καὶ κράξας ὑπερέτην, ὅστις ἐκυλίετο εἰς τὸ χῶμα ὡς ζῶον·— Κυπριανὲ, εἶπεν, ὕπαγε νὰ εἴπῃς νὰ φέρουν δύο ἄλογα διὰ τούτους τοὺς ξένους, καὶ τὸν Κοραζὸν διὰ νὰ βάλω τὸν χαλινὸν τοῦ δὸν Ἐστεβάν.

Ὁ κύριος τῆς ἐπαύλειος ἄλλοῦ ἔχων τὸν νοῦν δὲν παρετήρησε τὸ συμβεβηκὸς, τὸ ὁποῖον ὁμῶς δὲν διέφυγε τῆς πρωτοτόκου κόρης του τὴν προσοχὴν. Ἀποταθεὶς δὲ ἐκ νέου εἰς τὸν Ἰωσήφ·— Θὰ μᾶς συντροφεύσατε, εἶπεν·— Οὗτος ὁμῶς ρίψας ὀξύ βλέμμα εἰς τὸν ἀδελφόν του·— Μᾶς συγχωρεῖτε, εἶπε, κύριε, ἔχομεν ἐργασίαν εἰς Ρομέρο καὶ πρέπει νὰ ὑπάγωμεν. — Καὶ πηδήσαντες εἰς τοὺς ἵππους των ἔγιναν ἄφαντοι καὶ οἱ δύο.

Γ.

Ἐν τσοούτῳ ὁ σὺρ Ἐρρίκος Οὐίλιαμς ὠδοιπόρει διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ Σάντα-Ρόζα. Ἀπὸ τὸ Ροζάριον εἰς Σάντα-Φὲ μετέβαινε καθ' ἑβδομάδα βαρυτάτη ἄμαξα, ἣτις ἀντινάζε φρικωδῶς τοὺς ταλαιπώρους ἐπιβάτας, ὅσοι ἐτόλμων νὰ ἐμπιστευθῶσιν ἐκυτοὺς εἰς αὐτήν. Ὁ σὺρ Ἐρρίκος ὁμῶς ἐπροτίμησε νὰ μεταβῇ ἑφιππος, ἔχων ὄδηγόν νέον μελαγχροινόν, μελαγχολικὸν καὶ ὀλίγον ἀγριωπὸν, ὅστις εἶχε λάθει ἐκ προκαταβολῆς τὸ ἥμισυ τῆς συμφωνηθείσης ἀμοιβῆς, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ ἐμελλε νὰ λάθῃ παρὰ τοῦ προξένου μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του. Κατὰ τὸν ὄδηγόν, ὁ σὺρ Ἐρρίκος ἦ ἐπρεπε ν' ἀγοράσῃ ἵππους, τοὺς ὁποίους νὰ πωλήσῃ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου του, ἢ νὰ ταξειδεύῃ με τοὺς ταχυδρομικούς· ἀλλ' ὁ Ἄγγλος ἐπροτίμησε τὴν δευτέραν τῶν δύο προτάσεων.

Καθόσον ἐπροχώρουσαν ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκιῶν ἤλαττουτο, ἀπέραντος δὲ παρουσιάζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ἡ ἐρημος. Καὶ ποῦ μὲν ἔβλεπον δένδρα γυγάνταια, ποῦ δὲ ποταμούς καὶ λίμνας καὶ ποῦ ἀ-

ναριθμήτους ἀγέλας ποιμνίων, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον ἑφιπποὶ ποιμένες κρατοῦντες λόγγας, καὶ μελαγχολικὸν ἄμαξ δὲ καὶ ἀγριὸν ἔχοντες τὸ ἦθος.

Μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων ὠρῶν ταχεῖν πορεύειν ἐβίβασεν εἰς τὸν πρῶτον ταχυδρομικὸν σταθμὸν· ἐπειδὴ δὲ οἱ σταθμοὶ οὗτοι εἶναι συνήθως ἐλεεινοί, ὁ ὠδοιπόρος δὲν πρέπει νὰ προσδοκᾷ οὐδεμίαν ἀνάπυσιν, ἀλλὰ μόνος νὰ προμηθεύεσθαι καὶ τροφὰς καὶ πινάκια, καὶ νὰ στρατοπεδεύῃ ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανόν. Ὅτε ἐπέξυσεν ὁ ὄδηγός· παρετήρησε μικρὸν παιδίον ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον τὴν κορυφὴν ἔχον κατὰ γῆς καὶ τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα ἐπεριστρέφετα ὡς πύθηξ.

— Εἶναι κανεὶς ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ὄδηγός.

— Κανεὶς, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Σὺρ Ἐρρίκον·

— Αὐτὸ, εἶπε, συμβαίνει πάντοτε εἰς τοὺς σταθμούς τούτους. Παζεύσατε, κύριε, καὶ ἀναπυθῆτε ὀλίγον· ἐνόσφ νὰ προμηθευθῶ τὰ ἀναγκαῖα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν δὲν ἀπέτεινε πλέον οὐδεμίαν ἐρώτησιν εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε, ὑπερήφανον ὄν, οὔτε θ' ἀπεκρίνετο. Ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον καὶ ἰδὼν μακρὰν ποιμνίον ἔτρεξε πρὸς αὐτὸ, ἠγόρασεν ἀρνίον καὶ ἐπιστρέψας τὸ ἔσφαξε καὶ τὸ ἐκοψεν εἰς τετάρτια. Ἀνεβρίπισε τὸ πῦρ ἐνῶ ἐπληθαίζε νὰ σβεσθῇ ρίψας εἰς αὐτὸ ξηρὰ φρύγανα, καὶ περάσας τὰ τετάρτια εἰς δύο σιδηροῦς ὀβελοῦς κειμένους ἐκεῖ πλησίον, τὰ ἐκόκκισε με ἄλλας τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του· καὶ τὰ ἔβηλεν ἐπὶ τοῦ πυρός. — Ἐνῶ ψήνεται τὸ ἀρνίον, εἶπε, πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω ἄλογα.

Καὶ ἵππεύσας ἔτρεξε ταχὺς ὡς ἄνεμος, ἐστρουφεύρισεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του τὸν βρόχον, καὶ ρίψας αὐτὸν με μεγίστην ἐπιτηδειότητα ἐξώγησε δύο τῶν καλλιτέρων ἵππων. Ἡ ὄσκη τοῦ ἐφηνομένου ἀρνίου ἐγαργάλισεν ἐν τσοούτῳ τὴν ὕσφρησιν τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐλθὼν ἐκάθησε πλησίον τῆς πυρᾶς. — Ἄ! Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ ὄδηγός, ὅταν πρόκειται διὰ φαγὶ τὰ πόδια σου δὲν εἶναι κουρασμένα. Ἄν ὁμῶς θέλῃς ἀρνί, θέλω καὶ ἐγὼ νερὸν, ὕπαγε νὰ φέρῃς.

Τὸ παιδίον ἔλαθε πῆλινον ἀγγεῖον κείμενον ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔτρεξε πρὸς ῥύακα, ὅπου γεμίσας αὐτὸ τὸ ἔβηλεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὥστε ἐφαίνετο ὡς ἀρχαῖον ἀγαλμάτιον. Ὅτε δὲ ἐκάθησαν κατὰ γῆς ἵνα φάγωσιν, ὁ Σὺρ Ἐρρίκος ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του θήκην περιέχουσαν περόνην καὶ μαχίριον. Ἐντράπη ὁμῶς ὅτε εἶδε τὸν ὄδηγόν καὶ τὸ παιδίον ν' ἀποσπῶσιν ἀπὸ τὸ ἀρνίον λεπτότατα καὶ μακρότατα τεμάχια, νὰ δαγκάνωσι τὴν ἄκρην αὐτῶν με τοὺς ὠραιότατους ὀδόντας των καὶ νὰ κόπτωσι με τὴν μάχαιραν τὸ κομμάτιον τὸ ὁποῖον ἤθελον νὰ

φάγωσιν. Ἀφοῦ δὲ ἐν ῥιπή ὀφθαλμοῦ κατεβρόχθισαν μετὰ μεγίστης ἐπιτηδειότητος καὶ καθυριότητος τὸ ἀρνίον, ἀνεπήδησαν εἰς τοὺς ἵππους των. Ἡ ἔρημος ἐγένετο ἀγριωτέρα καθόσον ἐπροχώρουν· στρουθοκάμηλοι, δορκάδες καὶ ἔλαφοι ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν λιμνῶν ἢ τῶν ῥυάκων λευκοὶ κύκνοι, μαῦρον ἔχοντες λακμὸν, περιήρχοντο μεγαλοπρεπῶς ἢ ἐλούοντο εἰς τὰ ὕδατα. Εἰς τὸν ποταμὸν Καλικράναν οἱ ποιμένες κατεγίνοντο νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος τέσσερας ἢ πέντε χιλιάδας βοῶν· καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ τούτων ἀπεποιῶντο νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ, οἱ ποιμένες ἐκέντριζον αὐτοὺς ἢ ἔτρεχον εἰς τὴν πεδιάδα ἵνα ἐπαναφέρωσι τοὺς λειποτακτῆσαντας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔηλεγον τὸν Σίρ Ἑρρίκον εἰς βαθμὸν, ὥστε δὲν ἐνόησε πότε ἦλθεν ἡ νύξ. Ἦλθε δὲ αἰφνιδίᾳ· καὶ ἐπειδὴ τὸ σκότος ἔγινε βαθύ, ἐξάδιζον σιγαλὰ φοβούμενοι μὴ πέσωσιν εἰς λάκκον. Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ ὀδηγός, ὅστις ἐσιώπα ἀπὸ τινος, ἀνεχαίτισε τὸν ἵππον του καὶ εἶπε· — Νομίζω, κύριε, ὅτι ἐχάσαμεν τὸν δρόμον· ἔπρεπε τόρα νὰ εἴμεθα εἰς τὸν δεύτερον σταθμὸν· φαίνεται ὅμως ὅτι τὸν ἀφήσαμεν ἀριστερά. Θὰ πεζεύσω διὰ νὰ δοκιμάσω τὸ χορτάρι καὶ νὰ ἐννοήσω ποῦ εὐρισκόμεθα.

Εἶπε καὶ καταβὰς ἐδάγκασεν ὀλίγον χορτὸν μετὰ μικρὸν δέ· — Νομίζω, εἶπεν, ὅτι εἴμεθα πλησίον μέρους τὸ ὁποῖον καλλιεργοῦν Εὐρωπαῖοι καὶ ὄχι μακρὰν λίμνης· διότι ἂν καὶ τὸ χορτάρι ἔχει τὴν γεῦσιν ἐκείνου τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὰ αὐλάκια τοῦ σίτου ἢ τοῦ ἀραβοσίτου, ὅμως εἶναι ὀλίγον ἄλμυρον ὡς τὸ φυόμενον πλησίον τοῦ νεροῦ. Ὅπως δὴποτε εἴμεθα πλησίον κατοικίας.

Καὶ ἀναβὰς ἐκ νέου εἰς τὸν ἵππον ὠδήγησε τὸν Σίρ Ἑρρίκον πρὸς μέρος, ὅπου δὲν ἤργοπόρησαν νὰ ἴδωσι σκοτεινὸν τινα ὄχθον καὶ ν' ἀκούσωσι πολλῶν σκύλων φωνῆς. Εἶδον δὲ μακρὰν καὶ φῶς ὡς πλανήτου ἀστέρος. — Φίλε, ἐκραξεν ὁ ὀδηγός, εἴμεθα μακρὰν ἀπὸ τὴν ἔγκυλιν·

— Πολλὰς λέγεις, ἀπεκρίθη μία φωνή.

Τὸ φῶς ἐν τοσούτῳ ἐπλησίωσε καὶ οἱ ὀδοιπόροι εὐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ κυρίου τῆς κατοικίας, ὅστις ἦτο Γάλλος φέρων ἔνδυμα εὐρωπαϊκόν, πιστόλιον εἰς τὴν ζώνην καὶ κραδίαν εἰς τὸν ὤμον. Ὁ Γάλλος ἀνύψωσε τὸν φανὸν τὸν ὁποῖον ἐκράτει, παρέτήρησεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Σίρ Ἑρρίκον καὶ τὸν ὀδηγὸν του, καὶ μετὰ τὴν ἔρευναν αὐτὴν τοῦ ἐπροσκάλεσε νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του. — Τὸ σκότος, εἶπεν, εἶναι πολὺ καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἄλλοι ὀδοιπόροι ἔχασαν τὸν δρόμον των· θὰ εὐρετε πολλοὺς εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Καὶ ταῦτα λέγων ὠδήγει τοὺς ξένους διὰ δει-

δροστοιχίας, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχον ἴδει ἕνεκα τῆς νυκτός. Καθ' ὁδὸν δὲ εἶπεν εἰς αὐτοὺς ἕτι ὠνομάζετο Μαρτίνος Βαλδοῦκος, ἰδιοκτῆτης καὶ γεωργός τοῦ μέρους ἐκείνου. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς περιοχὴν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἐκρέματο φανὸς, φωτίζων ἀριθμὸν τινα ἀνθρώπων ὁμιλούντων μὲ ζωηρότητα. Πρὸς δὲ τὸ μαγειρεῖον, ἡ κυρία Μαρτίνου Βαλδοῦκου φοροῦσα εἰς τὴν κεφαλὴν κόκκινον μανδύλιον, ἔστυρεν ἐκτὸς τοῦ κλισίου πίτας εὐωδιαζούσας καὶ ἐπρόσφερε καφφὲν, τὸν ὁποῖον οἱ δύο νέοι υἱοὶ τῆς ἔδιδον εἰς τοὺς ξένους. Ὁ Βαλδοῦκος ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ξένους, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ εἰς ὅλους κατάλυμα· ἐπρότεινε ὅμως εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐφοβοῦντο νὰ κοιμηθῶσιν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἕνα τῶν οἰκίσκων ἐξ ὧν συνέκειτο ἡ κατοικία. Ἀλλὰ πάντες ἀπήτησαν ἐκ συμφώνου νὰ μείνωσιν εἰς τὴν αὐλήν. Ἦναψαν λοιπὸν μεγάλην πυρὴν ἵνα προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, καὶ ἐκάθησαν ὅλοι περὶ αὐτήν. Ὁ δὲ Βαλδοῦκος εὐχρηθεὶς καλὴν νύκτα εἰς τοὺς ξένους εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάλυμά του.

Ὁ Σίρ Ἑρρίκος ἐκάθησεν ὀλίγον μακρὰν τῶν ἄλλων ἐπιθυμίαν ἔχων νὰ παρατηρῇ τὰ γινόμενα. Εἶδεν ἐν πρώτοις νέον τινα πολλὰ μαῦρον, κολοσιαιὸν καὶ κομψὸν ἔχον τὸ ἀνάστημα καὶ φοροῦντα μὲ βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν πλουσιώτατον μανδύκν. Ὅπως ἐστηρίζετο εἰς τὴν λόγχην του ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ἀντὶ προτύπου εἰς τὸν Φειδίαν. Ὁ ὀδηγός, ὅστις τὸν ἐγνώριζεν, εἶπεν εἰς τὸν Σίρ Ἑρρίκον ἕτι ἦτο ὁ ταγματάρχης Διονύσιος, Ἰνδός ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων, διοικῶν τὸ ἵππικὸν τῶν ἐπικαύρων Ἰνδῶν.

Πλησίον αὐτοῦ ἐκάθητο νέος λευκός, ξανθός καὶ ῥοδοκόκκινος ὡς γυνή, φορῶν δὲ κομψὸν ἔνδυμα τῶν Παρισίων, λευκὸν ἔσωκάρδιον, μεταξωτὸν λαίμοδέτην, χειρόκτια καὶ δίοπτρα. Ὁ μικρὸς οὗτος καὶ φλύαρος κύριος ἦτο Γερμανός, ὑπάλληλος μεγάλης τραπεζιτικῆς οἰκίας, ταξειδεύων χάριν ὑποθέσεων τοῦ κυρίου του. Τὰς πληροφορίας ταύτας ἔδωκε μόνος εἰς τὸν Σίρ Ἑρρίκον, προσθέτας καὶ ἄπειρα παράπονα διὰ τὸ κακὸν ταξειδίον. — Ἄ κύριε! ἀνέκραξε, τί ἀγριότοπος! Ἀποθνήσκαι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πείναν μεταξὺ τόσης ἀφθονίας. Πνίγεσαι μέσα εἰς τὰ ποιμνια, καὶ ὁμῶς δὲν εὐρίσκεις κρέας· αἱ ἀγελάδες εἶναι ἀναρίθμητοι, καὶ ὁμῶς δὲν ἔχεις γάλα· αἱ ὄρνιθες σὲ ξεκωφαίνουν μὲ τὰ κακαρίσματά των, καὶ ὁμῶς δὲν ἔχεις αὐγά· τὰ σταφύλια λαμποκοποῦν τριγύρω σου, καὶ ὁμῶς δὲν εὐρίσκεις κρασί. Τί διαβολότοπος! Ὅθεν, ἐξηκολούθησε λέγων μετὰ μεγίστης εὐστροφίας γλώσσης, ὁ τόπος αὐτός δὲν εἶναι προσίτος παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι κάμνουν μεγάλας ὑποθέσεις ὡς οἱ κύριοί μου. Παραδείγματός χάριν, ἐκάμαμεν μίαν ἀξιόλογον ἐπιχείρησιν· οἱ κύ-

ριοί μου είναι τραπεζίται τῆς κυβερνήσεως καὶ ἔλα-
ξαν παραγγελίαν ν' ἀγοράσουν ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια
θὰ ἐφοπλισθοῦν διὰ πόλεμον. Ἰπῆγα εἰς Ρίο Ἰανέι-
ρον, ἠγόρασα τέσσαρα ἀτμόπλοια τὰ ὅποια ἐχρησί-
μευαν ἄλλοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λιμένος, ἐφρόν-
τισα νὰ χρωματισθοῦν καλὰ, ἐπρόσθεσα εἰς τὴν
πρύμναν ὠραίας γλαφάς, ἤτοι μίαν χρυσὴν σειρή-
να, ἓνα μεγάλον ἀστὸν μὲ ἀνοικτὰ πτερὰ, καὶ ἓνα
ἥλιον περικυκλωμένον μὲ φλογερὰς ἀκτίνας, καὶ ἔ-
δωκα εἰς αὐτὰ πομπώδη ὀνόματα, *Νικητής, Πορ-
θητής, Μορομάχος* καὶ *25 Μαῖου*. Οὕτω πως
πασχλειφθέντα τὰ μικρὰ ταῦτα ἀτμόπλοια, εἶχαν
ἀξίαν τριάντα ἕως σαράντα χιλιάδων φράγκων τὸ
ἓν τὰ ἐπωλήσαμεν ὁμῶς εἰς τὴν κυβέρνησιν ἀπὸ
εἰκοσιπέντε, τριάντα καὶ σαράντα χιλιάδας τάλληρα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σὶρ Ἑρρίκος ἀνεσκήρτησε.

— Τί θέλετε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Γερμανός,
ὅστις βλέπων ὅτι τὸν ἤκουε ἐγένετο ὁμιλητικώτερος
ἢ κυβέρνησις, ἢ πολιτικὴ, ἰδοὺ πράγματα τῶντι
ἐπικερδῆ ὅσοι, ὡς ὁ Βαλδοῦκος, σκάπτουν καὶ καλ-
λιεργοῦν εἶναι ἠλίθιοι. Πρέπει ὁμῶς καὶ νὰ ἤξεύ-
ρη τις πῶς ν' ἀρχίσῃ. Λέγεις μίαν ἰδέαν, περὶ
δείγματος χάριν νὰ γίνῃ σιδηρόδρομος ἀπὸ τὸ Ρο-
ζάριον εἰς τὴν Κορδόβαν. Ἠραϊκι τινὲς κυρίαι (μὴ
λησμονεῖτε ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦτον αἱ κυρίαι εἶναι
στοιχεῖον ἐπιτυχίας, τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ παρα-
βλέπη τις) ὁμιλοῦν διὰ τὸ σχέδιόν σου εἰς τὰς συν-
αναστροφάς. Ἰποβάλλεις τὴν ἀναφορὰν σου εἰς τὸν
ὑπουργὸν τοῦ πολέμου. Εἰς τὸν τόπον τοῦτον καθὼς
καὶ παντοῦ ἄλλοῦ, τὰ διάφορα ὑπουργεῖα ζοῦν με-
ταξὺ των ὡς ὁ σκύλος μὲ τὸν γάτον. Ὁ ὑπουργὸς
τοῦ πολέμου δὲν ἔχει κεφάλαια, καὶ ζητεῖ μεγα-
λοφώνως ὄπλα, πυροβολικὸν καὶ τὰ τοιαῦτα. Διευ-
θύνεσαι τότε πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν δημοσίων
ἔργων.

Ὁ ὑπουργὸς αὐτὸς σὲ ἀκούει· ἐκθέσεις ἐν πλάτει
τὴν ἀπάρνησιν τοῦ συναδέλφου σου καὶ ἀλατίζεις
τὴν διήγησίν σου μὲ τινὰς λεπτομερείας, αἱ ὅποιαι
ἐρεθίζουσιν τὴν φιλαυτίαν τοῦ ὑπουργοῦ πρὸς τὸν ὁ-
ποῖον ὁμιλεῖς. Πρέπει, λέγεις, νὰ διαταχθοῦν προκα-
ταρκτικαὶ τινὲς ἐργασίαι, ὡς καταμέτρησις καὶ τὰ
τοιαῦτα, πρὶν ζητηθοῦν μέτοχοι καὶ κεφάλαια διὰ
τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιχείρησιν. Ὁ ὑπουργὸς κλονί-
ζεται καὶ σ' ἐρωτᾷ· — Πόσον θὰ δαπανηθῇ δι' αὐ-
τὰς τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας. — Δέκα χιλιά-
δες τάλληρα, ἐξοχώτατε. — Κύριε, σὲ ἀποκρίνεται
ὁ ὑπουργὸς ἀτενίζων σε ἀσκαρδαμικτῶς, θ' ἀναδοῦν
εἰς εἴκοσι χιλιάδας τάλληρα, καὶ τόσα θὰ σημειώσω
εἰς τὸν προϋπολογισμόν ἐνόησας; — Μετὰ τινὰς
ἐβδομάδας ὑποβάλλεις τὸν ὀγκώδη λογαριασμόν ἐ-
νὸς γεωμέτρου, μὴ πατήσαντος μὲν ἴσως ἔξω ἀπὸ
τὸ γραφεῖόν σου, ὅστις ὁμῶς ὑποτίθεται ὅτι κατέ-

τριψεν ὄλον τοῦ τὸν καιρὸν μεταξὺ Ροζαρίου καὶ
Κορδόβας. Ὁ λογαριασμός περιέχει εἴκοσι χιλιάδας
τάλληρα· τὸ ταμεῖον σὲ τὰ μετῶ, δίδεις τὰς δέκα
χιλιάδας εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα καὶ ἡ δουλειά
σου ἔγινε.

Καταφρόνησις ἐζωγραφηθή εἰς τὸ συνήθως γα-
λῆνιον ἥθος τοῦ Σὶρ Ἑρρίκου. Τοῦτο παρατηρήσας
ὁ Γερμανός εἶπε μειδιών· — Ἀγανακτεῖτε, βλέπω,
μιλόρθε· ἴσως νομίζετε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου
τούτου εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους· λαν-
θάνεσθε ὁμῶς· οἱ ἄνθρωποι εἶναι παντοῦ οἱ αὐτοί·
δυστυχῶς τὸ θέατρον εἶναι ἐνίοτε μικρόν, καὶ ὁ ὀφ-
θαλμὸς εἰσχωρεῖ καὶ εἰς τὰ παραμικρότερα.

Μετὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ὁμιλίαν ὁ μικρὸς κύριος
ἀνέσυρεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του σιγάρα, ἐπρόσφερεν
εἰς τὸν Σὶρ Ἑρρίκον ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἐν καὶ τὸ ἤνα-
ψεν. Οὕτω πως μεταξὺ τοιούτων ὁμιλιῶν παρήλθεν
ἡ νύξ, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐλθοῦσα ἡ αὐγὴ ἀ-
πεδίωξε τὰ σκότη. Καὶ ἐφάνη ὅτι χρυσοῦς ποταμὸς
κατέκλυσε τὴν ἀνατολήν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτειλε μεγα-
λοπρεπῆς καὶ ἀκτινοβόλος. Ὁ δὲ Σὶρ Ἑρρίκος παρε-
τήρει ἰστάμενος ἄρθιος τὸ θέαμα τοῦτο, ἐνῶ ὁ ὀδη-
γὸς ἠτοίμαζε τοὺς ἵππους. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνα-
χώρησαν πάντες. Ὁ Σὶρ Ἑρρίκος εὔρε πάντας τοὺς
σταθμοὺς ἐρήμους ὅπως καὶ τὸν πρῶτον· χάρις δὲ
εἰς τὸν ὀδηγὸν του ἐπρομηθεύετο διὰ τοῦ αὐτοῦ
τρόπου καὶ τροφὴν καὶ ὑποζύγια.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΑΝΑΜΙΚΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΥΠΟ

N. ΚΑΤΡΑΜΗ

Ἀρχιμανδρίτου τῆς ἐν Νεαπόλει Ἑλλην. Ἐκκλησίας.

Καλλιπόλις.

Τὴν 7 τοῦ Ἰουλίου μηνὸς 1865 ἠγκυροβολήσα-
μεν εἰς Καλλιπόλιν, τὴν πρώτην τῆς Ἰταλίας πόλιν
ἣν ἄχρι τοῦδε εἶχον γνωρίσει. Αὕτη κατὰ τὸν Πλί-
νιον ἐκτίσθη τὸ πάλαι ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ἢ
μᾶλλον ὑπὸ τῶν Ναξίων κατὰ τὸν Στράβωνα. Πλη-
θὺς λαοῦ συνέτρεξε παρὰ τὴν ἀπεβάθραν, οἱ μὲν χά-
ριν περιεργείας, οἱ δὲ ὅπως κερδήσωσι τι παρὰ τῶν
ἐπιβατῶν. Ἐγὼ δὲ, οὐχὶ τόσον ἐνεκα τῆς ναυτιάζσεως
ὅσον ἓνα ἰδῶ τὴν μικρὰν μὲν καὶ ἐν εἴδει φρουρίου
ἐμπορικὴν ταύτην πόλιν, ὅθεν καὶ ἔλασον καὶ μαλ-
λία καὶ δέματα, φερόμενα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς